

и гледала жално високо Балкана
и върха му стръмно скалист.

Веднашка привечер, когато селото
покрила веч сива тъма, —
напуснала тихо тя бащини двори
и тръгнала с трепет сама.

Взйела нагоре по стръмните урви,
с жс жажда да стигне върхът,
че стига веч тука самотна да скита, —
да диша на друми прахът.

Сърдцето ѝ в радост и мъка туптяло, —
летяла тя с леки крила,
в тъмата високо върхът се чернеел
и тихо нашепвал — „ела“

В среднощи когато петлите пропели
достига тя горда върхът,
лицето ѝ вятър разхладен погали, —
на волност безбрежна джхът.

Тя викиала страшно в безумие незнайно, —
„за тука родена съм аз“, —
простряла ръце си към звездни предели,
напреде се хвърля завчас.

Полита на доло в дълбоката пропаст, —
там дето потайност владей,
де старци разправят, че дивна русалка
с жс дружки безбройни живеи.

И днеска за нея легенда се носи,
и вечер щом месец изгрей, —
застава самотна тя горе на върхът
и песен на воля там пей.

